

Barth Károly „mesebeli” története
(Rippert Ági édesapja)

Édesapám 1949-ben, 20 évesen elindult világot látni nyugat felé. Hihetetlen, isteni szerencsével mindent túlélte és megúszott, addig ment, míg végül Ausztráliában nem kötött ki. Volt kalauz, bányász, fagyis, stb. Kereste a párját, de minden lányban az volt a legfőbb hiba, hogy egy sem volt magyar. Hét Ausztráliában eltöltött év után a honvágy hazahozta - 1956-ban! Aztán 35 évesen megnősült: a legjobb, legszebb magyar lányt vette feleségül: az anyukánkat!

Apu az utolsó pár hónapban már alig beszélt, csak 1-1 szót. A nappali közepén feküdt egy kórházi ágyon, anyukám szolgált mellette már tavaly október óta éjjel-nappal. Persze volt házi gondozói segítség, meg mi tesók is, amit tudtunk, megtettünk. Ha aput kérdeztük, hogy vagy, majdnem mindig bólogatott hogy jól, legfeljebb nem reagált sehogy. Stabilan gyenge volt az állapota, mégis váratlan volt, hogy augusztus 4-én (Vianney Szent János napján) örökre lehunyta a szemét. Előző este is kis keresztet rajzolt a homlokunkra, úgyhogy az atyai áldást bezsebeltük. Másnap váratlanul lett rosszul. Egy kis beavatkozástól magasra szökött a láza, és nem maradt meg benne az étel. Orvost is hívtunk péntek lévén, de mire az megjött, már csak a végső stádiumot tudta megállapítani. Egyre ritkább lélegzetvétel... Szent pillanatok voltak, nem is gondolkodtunk, csak jelen voltunk. Aztán még meg sem igazítottuk, elénekeltük a Te Deumot, ahogy tudtuk. Nővéremmel egyetértettünk: olyan volt, mint egy könnyű szülés. Szépen felöltöztettük, öcsénk, miután megjött, még szépen megborotválta, pénzt tettünk a szemére a magyar címerrel lefelé, jöttek a többi családtagok, gyerekek is, és aput simogatva, könnyezve beszélgettünk, míg el nem vitték.

Szeretettel: Ági